Morgenbladet synes ikke å forstå alvoret i situasjonen og konteksten Ole Jacob Madsen har skrevet i. Rettssikkerhet for alle er en forening som belyser saker der mennesker er utsatt for grov urett fra forvaltningen og rettsstaten. Vi har belyst noen få barnevernssaker, og det er disse barnevernene Madsen kritiserer foreningen for.

Han mener at det vi fremsetter, er konspirasjoner, og ergo ikke reelle forhold.

Rettssikkerhet for alle sitter med dokumentasjon som viser at barn som forteller om vold og seksuelle overgrep til politiet og til barnevernsansatte, deretter sendes tilbake til samme sted der de utsettes for denne volden — noe som er tortur for barn. Dokumentasjonen i slike saker kan ikke offentliggjøres, fordi den omhandler svært sensitive opplysninger om barn under 18 år.

Ole Jacob Madsen har derfor ikke sett dokumentasjonen som ligger til grunn for disse alvorlige barnevernssakene. Dermed kritiserer han forhold han selv ikke har innsyn i.

Når fortvilte foreldre varsler oss om disse forholdene, arbeider vi i to spor: det ene handler om å belyse volden og overgrepene som foregår i barnevernets regi, med barnevernet som fascilitator. Det andre handler om at politiet og domstolene samarbeider med barnevernet i disse sakene — sannsynligvis fordi de ikke setter seg inn i den underliggende dokumentasjonen, men tar for gitt at det barnevernet legger fram, er korrekt.

Når Madsen kritiserer en forening som fremmer disse alvorlige sakene for å skape bevissthet og endring, og forsøker å diskreditere arbeidet deres som konspirasjoner, begår han svært alvorlige handlinger. Hvis dette var reelt, ville kritikken være legitim. Men Madsen har ikke innsyn i bevisdokumentasjonen, og vet derfor ingenting om det han skriver om. Morgenbladet har gitt ham en orkesterplass til å trakassere en forening som forsøker å belyse svært alvorlige maktovergrep fra forvaltningen og domstolene i Norge, og mot små barn. Hvis Madsen var hvem som helst, ville man bare stille spørsmålstegn ved at Morgenbladets vurderingsevne.

Men Madsen er ikke hvem som helst. Han er professor i psykologi ved Universitetet i Oslo, der man utdanner morgendagens psykologer. Ved dette instituttet utdanner man både psykologer som skal opptre som sakkyndige i barnevernessaker, og psykologer som skal hjelpe mennesker som er utsatt for grove overgrep og traumer.

At Madsen, som representant for dette universitetet, går offentlig ut og forsøker å diskreditere miljøene som dokumenterer alvorlige overgrep i barnevernet mot familier og barn, er særdeles alvorlig.

Hvis Amnesty International belyste saker der mennesker er utsatt for tortur i diktaturstater, og forklarte at de har innsyn i dokumentasjonen men at den ikke kan fremvises offentlig av frykt for represalier — hvem ville da gå ut og forsøke å overbevise offentligheten om at Amnesty International lyver og bare fremmer konspirasjonsteorier, uten selv å ha innsyn i dokumentasjonen?

Forholdene vi belyser når det gjelder det norske barnevernet, er basert på dokumentert varsling. I lys av at det nå er avslørt at 16 barneverninstitusjoner i Sørøst politidistrikt alene er involvert i tung kriminalitet, og at kriminaliteten handler om narkotikaproduksjon og hallikvirksomhet, fremstår Madsens ubegrunnede og udokumenterte kritikk av Rettssikkerhet for alle i et usedvanlig alvorlig lys.

Man må kunne spørre seg selv: hva er hans egentlige motivasjon, og hvem forsøker han å beskytte? Og hva er Morgenbladets agenda med å trykke hans synspunkter, og samtidig begrense foreningen Rettssikkerhet for alles mulighet til tilsvar?

Å sammensause fremsettelse av ren løgn med uttrykksfrihet, har ingen legitim plass i et redaktørstyrt medie. Påstanden om «at det er ubehagelig å få kritikk» betyr at Morgenbladet ikke forstår forskjellen på kritikk og fremsettelse av faktisk falske påstander om en forening og med enkeltpersonene som arbeider for den foreningen, med fullt navn; med det formål å sverte både foreningen som juridisk person og menneskene som arbeider med å belyse uretten som foregår, i offentligheten. Hvis man skal begå så alvorlig handlinger i det offentlige rom, så må man vite hva man faktisk snakker om. Det psykologiprofessor Ole Jacob Madsen sammen med Morgenbladet gjør her, er å forsøke å dekke over alvorlig kriminalitet begått mot barn i Norge.